

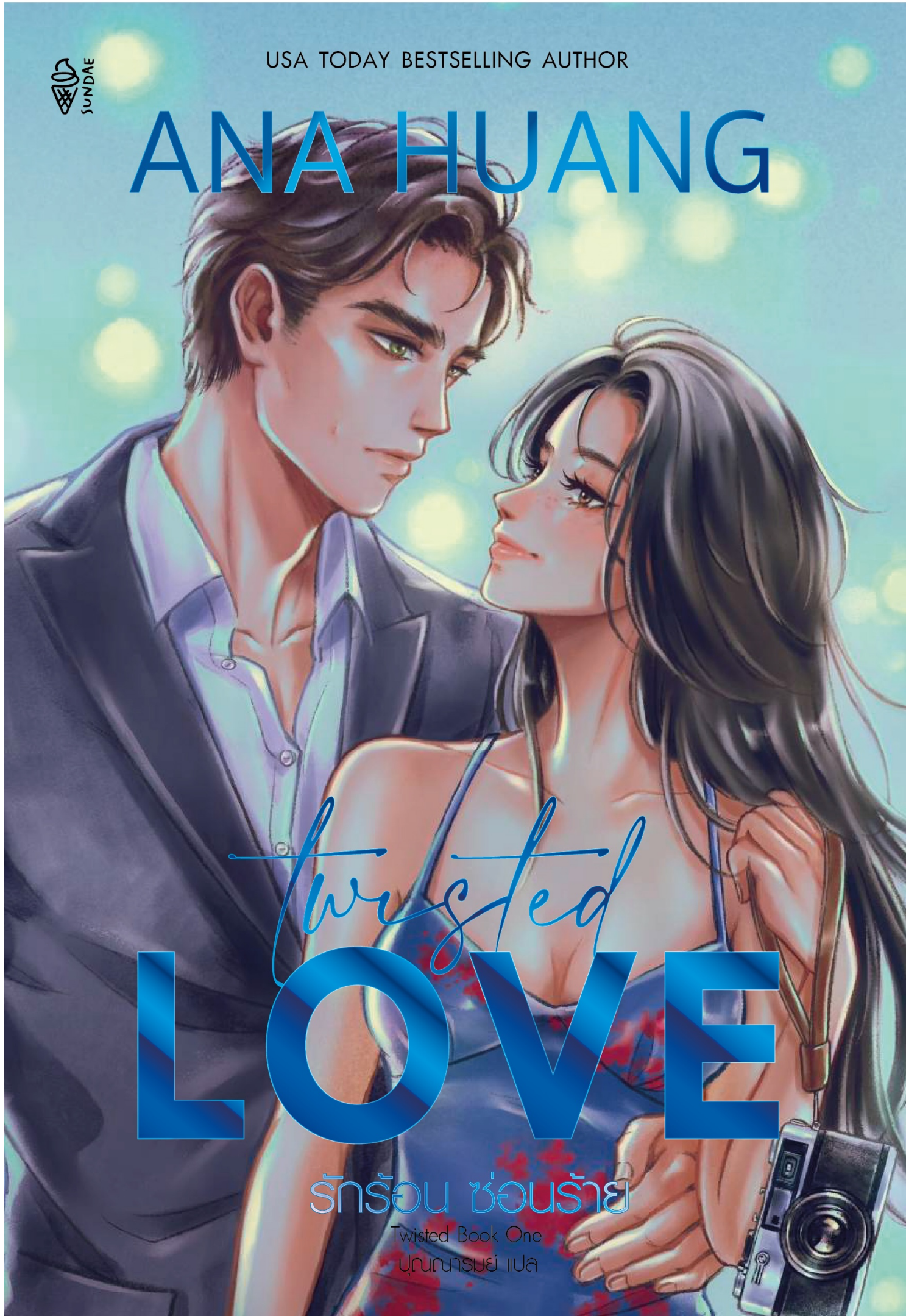
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

ANA HUANG

Twisted
LOVE

รักร้อน ช่อนร้าย

Twisted Book One
บุกบรุษย์ 11.1

บทที่ 1

กาน

มีหลายอย่างเลวร้ายกว่าการติดแหง็กอยู่ตรงไหนก็ไม่รู้ท่ามกลางพายุฝน

เช่น ฉันอาจจะวิ่งหนีหมีคัลที่ตั้งใจจะเขมือบฉันทั้งตัว หรือฉันอาจจะถูกมัดติดกับเก้าอี้ในห้องใต้ดินมืดๆ และถูกบังคับให้ฟังเพลง ‘บาร์บี้ เกิร์ล’ ของวงอควาวนไปวนมา จนฉันยอมขยี้แขนตัวเองให้ขาดมากกว่ายอมฟังท่อนฮุคที่คอยย้าซ้ำชื่อเพลงอีก

แต่แค่เพราะหลายอย่างอาจจะเลวร้ายกว่านี้ ก็ได้แปลว่าพวกมันไม่บัดซบ

หยุดนะ คิดในแง่บวกสิ

“อุเบอ์สั๊กคันจะโผล่มา... ตอนนี้เลย” ฉันจ้องโทรศัพท์พลางขมความคับข้องใจ เมื่อแอปยืนยันกับฉันว่ามัน ‘กำลังค้นหาให้ฉัน’ ตามที่ท่ามาตลอดครึ่งชั่วโมง

ปกติแล้ว ฉันจะไม่เครียดกับสถานการณ์แค่นี้ เพราะอย่างน้อยฉันก็มีโทรศัพท์ที่ใช้การได้และป้ายรถประจำทางที่บังฝนกระหน่ำให้จนแทบไม่เปียก แต่งานปาร์ตี้เลี้ยงส่งของจอสจะเริ่มในอีกหนึ่งชั่วโมง และฉันยังไม่ได้ไปรับเค้กที่จะใช้เซอร์ไพรส์เขาจากร้านเลย แถมอีกไม่นานจะมืดแล้วด้วย ฉันอาจจะเป็นผู้หญิงที่มองโลกในแง่ดี แต่ฉันไม่ได้ปัญญาอ่อน ไม่มีใคร... โดยเฉพาะสาวมหาวิทยาลัยที่ไม่มีทักษะการต่อสู้... จะอยากไปอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้หลังฟ้ามืดหรอก

รู้แบบนี้ ฉันควรจะลงเรียนคลาสศิลปะการป้องกันตัวต่างๆ กับจูลส์ตอนที่เธอมาชวน

ฉันเฝ้าหน้าจอโทรศัพท์ดูตัวเลือกที่มีจำกัด รถประจำทางที่แวะรับตรงจุดนี้ไม่ให้บริการในวันสุดสัปดาห์ เพื่อนส่วนใหญ่ก็ไม่มีรถ บริดเจ็ตมีรถรับส่ง แต่เธอต้องเข้าร่วมกิจกรรมของสถานทูตจนถึงหนึ่งทุ่ม อุเบอร์ใช้การไม่ได้ ฉันไม่เห็นมีรถผ่านมาสักคันตั้งแต่ฝนเริ่มตก แต่ก็เชื่อว่าฉันจะอยากโบกรถ ฉันเคยดูหนังสือของซัวญะ ขอบคุณมาก

นั่นทำให้ฉันเหลือตัวเลือกเพียงหนึ่งเดียว ตัวเลือกที่ฉันไม่อยากจะเลือก แต่ยากจะทำตัวจู้จี้ไม่ได้

ฉันดึงข้อมูลการติดต่อในโทรศัพท์ขึ้นมา ภาวนาในใจ แล้วกดปุ่มโทรออก เสียงโทรออกครั้งแรก เสียงโทรออกครั้งที่สอง สาม

มาเถอะ รับสายสิ... หรือไม่รับจะดีกว่านะ ฉันไม่แน่ใจว่าจะอะไรจะเลวร้ายไปกว่านี้ การถูกฆาตกรรมหรือต้องรับมือกับพี่ชายตัวเอง จริงอยู่แล้วยังมีโอกาสที่พี่ชายคนที่ว่าจะลงมือฆ่าฉัน ด้วยสาเหตุที่ฉันทำให้ตัวเองตกอยู่ในสถานการณ์แบบนี้ แต่ฉันจะรับมือกับเรื่องนั้นทีหลัง

“มีเรื่องอะไร”

ฉันยื่นจมูกใส่คำทักทายของเขา “สวัสดิ์ พี่ชายสุดที่รัก อะไรทำให้พี่คิดว่ามีเรื่องล่ะ”

จอซแค้นเสียง “เหอะ เธอโทรหาฉัน เธอไม่เคยโทรมาวันแต่จะมีปัญหา”

ก็จริง เราขอบคุณกันผ่านข้อความมากกว่า แต่เพราะเราอาศัยอยู่ในบ้านติดกันด้วย—มันก็ไม่ได้มาจากความต้องการของฉันหรอกนะ—เราก็กินแทบไม่ได้ส่งข้อความหากันเลย

“ฉันจะไม่พูดว่าฉันมีปัญหาหรอก” ฉันหลบเสียง “มันแบบ... ติดเกาะมากกว่า ฉันไม่ได้อยู่ใกล้ระบบขนส่งสาธารณะ หารถอุเบอร์ไม่ได้ด้วย”

“ให้ตายสิ เอวา เธออยู่ที่ไหน”

ฉันบอกเขาไป

“เธอไปทำบ้าอะไรที่นั่นวะ มันห่างจากมหาวิทยาลัยตั้งชั่วโมง!”

“อย่าใส่อารมณ์สิ ฉันมีนัดถ่ายรูปงานหมั้น และมันใช้เวลาขับรถสามสิบ นาที ถ้ารถติดก็สี่สิบห้า นาที” ฟาฟาดังสนั่นจนกึ่งของตั้นไม้ไผ่ฉั่นสนั่นสะเทือน ฉันทะดุ้งแล้วหุดตัวกลับเข้ามาในพื้นที่ของป้ายรถประจำทางมากขึ้น ซึ่งมันก็ไม่ได้ช่วยอะไรสักเท่าไรหรอก ผนเมตต์ใหญ่กระหน่ำเข้ามาด้านข้างแรงๆ โดนตัวจนเจ็บ

เสียงการเคลื่อนไหวดังมาจากฝั่งของจอย ตามมาด้วยเสียงครางนุ่มนวล

ฉันทะงัก คิดว่าหุ่ฟาดไป แต่เปล่าเลย มันดังขึ้นอีกครั้ง เสียงครวญครางนั้น

ฉันทกใจจนตาโต “พี่มีเช็กช้อยูหะอ” ฉันทกระซิบ ถึงรอบตัวจะไม่มีใครอยู่เลยก็ตาม

แซนดรีชที่ฉันทเขมือบก่อนออกจากจุดถ่ายภาพทำท่าจะขย้อนออกไปกปาก ไม่ว่าอะไร ขออย่าเลยนะ ไม่ว่าอะไรก็ไม่น่าสะอิดสะเอียนเท่าการได้ฟังเสียงพี่ชายตัวเอง ขณะที่พวกเขากำลังมีเพศสัมพันธ์ แค่คิดก็ทำให้ฉันทคลืนไล่แล้ว

“ตามหลักแล้ว เปล่า” เสียงจอยฟังดูไม่รู้สึกละเลย

คำว่า ‘ตามหลักแล้ว’ ของเขาบ่งชี้อะไรได้มากมาย

ไม่ต้องเป็นอัจฉริยะก็ไขคำตอบกลวงๆ ของจอยได้ เขาอาจจะไม่ได้กำลังมีเช็กซ์ แต่มีบางอย่างกำลังเกิดขึ้น และฉันทไม่อยากจะค้นหาว่า ‘บางอย่าง’ นั้นคืออะไร

“จอย เงิน”

“นี่เธอเป็นคนโทรหาฉันทเองนะ” เขาต้องใช้มือป้องโทรศัพท์เอาไว้แน่นเพราะคำพูดต่อมาของเขายั๊ฉันทได้ยินเสียงหัวเราะแผ่วเบาของผู้หญิงที่ตามมาด้วยเสียงร้องแหลม แล้วก็อยากจะล้าหุ่ตา และความคิดตัวเองให้เกลี้ยงเกลตา “เพื่อนฉันทคนหนึ่งเอารถออกไปซื้อน้ำแข็งเพิ่ม” จอยบอก เสียงเขากลับมาชัดเจน “แต่ไม่ต้องห่วง ฉันทจัดการเอง ปิกหมุดจุดที่เธออยู่มาแล้วเอาโทรศัพท์ไว้ใกล้ตัว เธอยังมีสเปร์ยพริกไทยที่ฉันทซื้อให้เป็นของขวัญวันเกิดปีที่แล้วอยู่ไหม”

“มีอยู่ ก็ขอบคุณเลยแล้วกัน” อันที่จริงฉันทอยากได้กระเป๋าล้องใหม่ แต่จอยซื้อสเปร์ยพริกไทยแพ็กแปดขวดให้แทน ฉันทไม่เคยใช้มันเลย นั่นหมายความว่า

ทั้งแปดขวด—ลบหนึ่งที่อยู่ในกระเปาะสะพาย—ยังตั้งซุกอยู่ด้านในตู้เสื้อผ้า

คำประชดของฉันทลอยข้ามหัวพี่ชายไป สำหรับนักศึกษาแพทย์เกรดเอแล้ว แล้วถือว่าเขาค่อนข้างที่มอยู่เหมือนกัน “ไม่เป็นไร อย่าไปไหนล่ะ เขาจะไปถึงที่นั่นในไม่ช้า หลังจากนั้นเราค่อยคุยกันเรื่องที่เขาไม่มีสัญชาติญาณในการเอาตัวรอด”

“ฉันทเอาตัวรอดได้” ฉันทได้กลับ มันใช่คำที่ถูกต้องหรือเปล่านะ “ไม่ใช่ความผิดของฉันทสักหน่อยที่แถนนี่ไม่มีอุเบ— เตี่ยวนะ พี่หมายความว่าไงที่ว่า ‘เขา’ นะ จอช!”

เข้าไปแล้ว เขาวางสายไปแล้ว

คิดถึงครั้งหนึ่งที่ฉันทเคยอยากให้เขาอธิบายบางอย่างเพิ่มเติม แต่เขาก็ทั้งฉันทไปหาหนึ่งในคู่ชายเซ้งฉันทประหลาดใจที่เขาไม่ได้ตกใจมากไปกว่านี้ ในเมื่อจอชทำตัว ‘เกินเหตุ’ ในการปกป้องฉันท ตั้งแต่ ‘เหตุการณ์นั้น’ เขาก็รับหน้าที่ดูแลฉันทเหมือนเป็นพี่ชายควบבודติการ์ดในคนเดียว ฉันทว่าอะไรเขาไม่ได้ วัยเด็กของเรามีปัญหามาตลอด ฉันทได้ยื่นมาทำนองนั้น และฉันทรักเขามากๆ แต่ความกังวลตลอดเวลาของพี่ก็ออกจะมากเกินไปหน่อย

ฉันทนั่งหันข้างบนม้านั่งและกอดกระเปาไว้ข้างตัว ให้นั่งที่แตกกลายอุ่น ผิวเนื้อระหว่างที่คอยให้ ‘เขา’ ผู้ลึกลับปรากฏตัว ซึ่งอาจจะใครก็ได้ทั้งนั้น จอชมีเพื่อนมากมาย เขาเป็นที่รู้จักรักใคร่ชื่นชมเสมอมา เป็นทั้งนักบาส ประธานนักเรียน และราชานเลียงคินสู่เหย้าสมัยมัธยมปลาย ทั้งยังเป็นสมาชิกสมาคมนักศึกษาชาย และเป็นคนดังในรั้วมหาวิทยาลัยด้วย

ส่วนฉันทตรงข้ามกับพี่ ไม่ใช่ว่าไม่เป็นที่รู้จักนะ แต่ฉันทหลีกเลี่ยงการตกเป็นเป้าสายตาและชอบอยู่ในกลุ่มเพื่อนกลุ่มเล็กๆ มากกว่าอยู่กับกลุ่มคนจำนวนมากที่รู้จักกันแค่ผิวเผิน ในขณะที่จอชเป็นจุดเด่นของงานปาร์ตี้ ฉันทก็นั่งอยู่ตรงมุมห้องแล้วเพื่อฝันถึงสถานที่ที่อยากไปเยือนแต่เป็นไปได้อาจจะไม่มีวันได้ไป ไม่ได้ไปแน่ๆ เมื่อคำนึงถึงโรคหาวดกลั้วที่มี

ไอ้โรคโฟเบีย* บัดซบ ฉันทรู้ว่ามันเป็นเรื่องทางจิตใจ แต่มันให้ความรู้สึก

*“โรคกลัว” หรือ “ความกลัวอย่างรุนแรงแบบไม่มีเหตุผล” เป็นความกลัวที่มากเกินไปปกติและควบคุมไม่ได้ แม้จะรู้ว่า “มันไม่มีอะไรน่ากลัวจริงๆ” ก็ตาม

เหมือนเรื่องทางกาย ทั้งอาการคลื่นเหียน หัวใจเต้นรัว ความกลัวจนขยับไม่ได้ที่เปลี่ยนแขนขาฉันให้กลายเป็นสิ่งไร้ประโยชน์แข็งทื่อ

คิดในแง่ดี อย่างน้อยฉันก็ไม่กลัวฝน พวกทะเลกับทะเลสาบต่างๆ และสระน้ำนั้น ฉันหลีกเลี่ยงได้ แต่ฝน... ไร้เลย ถ้ากลัวฝนด้วยมันต้องแย่นะๆ

ฉันไม่แน่ใจว่าหอดตัวอยู่ในป้ายรถประจำทางจื๊อนี้นานแค่ไหนแล้ว ได้แต่ก่นด่าตัวเองที่มัวแต่เกรงใจตอนที่ปฏิเสธข้อเสนอของครอบครัวเกรย์สันที่จะขับรถไปส่งฉันกลับเข้าเมืองหลังถ่ายภาพเสร็จ ฉันไม่อยากทำให้พวกเขายุ่งยาก และคิดจะเรียกอูเบอร์ลึกลับกลับไปยังบริเวณมหาวิทยาลัยเซเยอร์ภายในครึ่งชั่วโมง แต่ฝนก็ดันกระหน่ำลงมาแทบจะทันทีหลังจากที่ทั้งคู่จากไป แล้วฉันก็มาติดแหงกอยู่ตรงนี้

มันเริ่มมืดแล้ว ฟ้าเป็นสีเทาจางผสมกับสีน้ำเงินเยือกเย็นของช่วงพลบค่ำ ใจหนึ่งฉันก็กังวลว่า 'เขา' ผู้ลึกลับจะไม่โผล่มา แต่จอสไม่เคยทำให้ฉันผิดหวัง ถ้าหนึ่งในเพื่อนของเขาไม่ได้มารับฉันตามที่เขาขอ พรุ่งนี้เขาของพวกเขาก็จะใช้งานไม่ได้ จอสเป็นนักศึกษาแพทย์ แต่เขาไม่มีความรู้ลึกผิดเรื่องการใช้ความรุนแรง ยามจำเป็น โดยเฉพาะเมื่อยามจำเป็นที่ว้าเกี่ยวข้องกับฉัน

แสงไฟหน้ารถสว่างจ้าส่องผ่านม่านฝน ฉันเขม่นมอง หัวใจเต้นแรงด้วยความคาดหวังและระแวดระวังขณะประเมินว่ารถที่กำลังมาเป็นของคนที่มารับฉันหรือเป็นพวกโรคจิต พื้นที่นี้ของรัฐแมริแลนด์ค่อนข้างปลอดภัย แต่เราไม่มีวันรู้หรอก

เมื่อดวงตาฉันปรับเข้ากับแสงไฟได้ ฉันก็โล่งใจจนทรุดตัวลง แล้วก็ตัวแข็งทื่อขึ้นมาอีกในสองวินาที

ชาวดินะเธอ ฉันจำรถแอสตันมาร์ตินสีดำเงาแวบที่ขับมาหาได้ มันเป็นรถเพื่อนคนหนึ่งของจอส ซึ่งหมายความว่าฉันจะไม่ใช่พาดหัวข่าวในรายงานข่าวท้องถิ่นคืนนี้

ส่วนข่าวร้าย คนที่ขับรถแอสตันมาร์ตินคือคนที่ฉันไม่อยากและไม่คาดหวังให้มารับเลย เขาไม่ใช่คนประเภทที่จะช่วยเพื่อนและช่วยเหลือน้องสาวเพื่อนที่

ติดแหม็ก แต่เป็นคนประเภทที่มองหาหาเรื่องฉันแล้วฉันจะทำลายแหม็กกับทุกคนที่แกล่ใส่ใจ และเขาจะทำมันด้วยสีหน้าสงบและหล่อเหลาจนคุณไม่ทันสังเกตเห็น ว่าโลกกำลังมอดไหม้อยู่รอบตัว จนกระทั่งคุณกลายเป็นกองขี้เถ้าอยู่ข้างร่องเท้าหอมฟอร์ดของเขา

ฉันแลบลิ้นเลียริมฝีปากแห้งผาก ขณะที่รถจอดตรงหน้าและกระจกฝั่งที่นั่งผู้โดยสารเลื่อนลง

“ขึ้นรถ”

เขาไม่ได้พูดเสียงดัง เขาไม่เคยพูดเสียงดังเลย แต่ฉันยังได้ยินเสียงเขาดังชัดผ่านม่านฝน

อเล็กซ์ โวลคอฟ คือพลังแห่งธรรมชาติในตัวเอง ฉันนึกภาพออกเลยว่าแม้กระทั่งสภาพอากาศก็ต้องยอมลงให้เขา

“ฉันหวังว่าเธอจะไม่รอให้ฉันเปิดประตูให้เธอซะ” เขาพูดขึ้นเมื่อฉันไม่ขยับ ฟังดูมีความสุขกับสถานการณ์นี้พอกันกับฉันเลย

สุภาพบุรุษเหลือเกิน

ฉันเผลอปากสะกดกลืนคำประชดขณะที่ลุกขึ้นจากม้านั่งแล้วมุดเข้าไปในรถ มันมีกลิ่นหอมเย็นราคาแพง เหมือนโคโลญจ์แผ่รื้อนกับหนังอิตาเลียนชั้นดี ฉันไม่มีผ้าขนหนูหรืออย่างอื่นมารองนั่ง ก็เลยได้แต่ภาวนาว่าจะไม่ทำให้การตกแต่งภายในราคาแพงเสียหาย

“ขอบคุณที่มารับ ฉันซาบซึ้งใจมาก” ฉันชวนคุย

...และลืมหูลอยอย่างน่าอนาถ

อเล็กซ์ไม่ตอบสนองหรือขายตามองฉันเลยด้วยซ้ำ ขณะที่เขาขับรถไปตามถนนคเคี้ยวสู่มหาวิทยาลัย วิธีขับรถของเขาเป็นแบบเดียวกับวิธีที่เขาเดิน พูดคุย และหายใจ ทั้งมันคงและมีทักษะ แฝงคำเตือนอันตรายแก่คนที่โง่เขลาพอจะหาเรื่องเขาว่าการทำแบบนั้นจะกลายเป็นโทษประหารชีวิตพวกเขาเอง

เขาตรงข้ามกับจอยอย่างแท้จริง ฉันยังอัศจรรย์กับความจริงที่ว่าพวกเขาเป็นเพื่อนสนิทกัน ส่วนตัวแล้วฉันคิดว่าอเล็กซ์เป็นไอ้เวร ฉันมั่นใจว่าเขามีเหตุผล

ของตัวเอง มีบาดแผลทางจิตใจบางอย่างที่ส่งผลให้เขาเป็นหุ่นยนต์ไร้ความรู้สึก
 อย่างทุกวันนี้ จากข้อมูลนิดหน่อยที่ฉันรวบรวมมาจากจอส ้วยเด็กของอเล็กซ์
 เลวร้ายยิ่งกว่าเรา ถึงฉันจะไม่วันถามถึงรายละเอียดทั้งหมดจากพี่ชายได้ก็ตาม
 แต่ทั้งหมดที่ฉันรู้จักคือ พ่อแม่ของอเล็กซ์ตายตอนที่เขายังเด็กและทิ้งเงินกองโต
 ไว้ให้ เขาเพิ่มมูลค่ามันขึ้นสี่เท่าเมื่อเข้ารับมรดกตอนอายุสิบแปดปี ใช้จ่ายเขาจะ
 ต้องการมัน เพราะเขาประดิษฐ์ซอฟต์แวร์แบบจำลองทางการเงินใหม่ตอนเรียน
 มัธยมปลาย ที่ทำให้เขากลายเป็นเศรษฐีพันล้านก่อนจะลงคะแนนเสียงเลือกตั้งได้

ด้วยไอคิว 160 อเล็กซ์ โวลคอฟเป็นอัจฉริยะ หรือไม่ก็ใกล้เคียง เขาเป็น
 คนเดียวในประวัติศาสตร์ของมหาวิทยาลัยเคเยอร์ที่เรียนจบหลักสูตรเอ็มบีเอสอง
 ปริญญาสำหรับห้าปีได้ภายในสามปี พออายุยี่สิบหกปี เขาก็เป็นซีโอโอ* ของหนึ่งใน
 บริษัทพัฒนาอสังหาริมทรัพย์ที่ประสบความสำเร็จมากที่สุดในประเทศ เขาคือ
 ตำนาน และเขารู้ตัวดี

ในขณะที่ฉันคิดว่าตัวเองทำได้ดีมากแล้ว ที่ยังไม่ถึงกับลืมนินทาว่าระหว่างที่
 ต้องหัวหมกกับการเข้าชั้นเรียนกิจกรรมนอกหลักสูตรทั้งหลาย และทำงานสองงาน
 เป็นพนักงานต้อนรับที่แมคแคนเกลเลอรี กับงานเสริมเป็นช่างภาพให้คนที่จ้างฉัน
 ทำงานรับปริญญา งานหมั้น งานปาร์ตี้วันเกิดหมา ฉันเหมาหมด

“นายจะไปงานปาร์ตี้ของจอสหรือเปล่า” ฉันพยายามชวนคุยอีกรอบ ความ
 เจ็บทำฉันอึดอัดใจแทบตาย

อเล็กซ์กับจอสเป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่พักอยู่ห้องเดียวกันในมหาวิทยาลัย
 เคเยอร์เมื่อแปดปีก่อน และอเล็กซ์มาร่วมเทศกาลวันขอบคุณพระเจ้าและวันหยุด
 ต่างๆ ทุกปีนับแต่นั้น แต่ฉันก็ยังไม่รู้จักเขาอยู่ดี อเล็กซ์กับฉันไม่คุยกันเว้นแต่เรื่อง
 ที่เกี่ยวข้องกับจอส ไม่ก็ส่งมันฝรั่งหรืออะไรบางอย่างให้ตอนมือค้ำ

“ไป”

โอเค ก็ได้ คุยเรื่องสัพเพเหระไม่ได้

สมองฉันคิดถึงสิ่งสารพันล้านแปดที่ต้องทำในช่วงสุดสัปดาห์ ตกแต่ง
 รูปภาพจากการถ่ายภาพครอบครัวเกรย์สัน เตรียมสมัครทุนเวลด्यूโพอโตกราฟี

*Chief Operating Officer คือ ผู้อำนวยการฝ่ายปฏิบัติการ

ช่วยจอบเก็บข้าวของให้เสร็จหลังจาก...

ช่วยแล้ว! ฉันลืมเค้กของจอบไปเลย

ฉันสั่งเค้กไว้เมื่อสองสัปดาห์ก่อน เพราะมันคือระยะเวลาเตรียมการสำหรับขนมอบจากร้านครัมเบล แอนด์ เบค มันเป็นขนมหวานของโปรดของจอบ เค้กช็อกโกแลตสามชั้นเคลือบฟรอสต์ดโลว์ช็อกโกแลตฟุดดิ้ง เขากินมันเฉพาะวันเกิดเท่านั้น แต่ในเมื่อเขาจะออกนอกประเทศไปหนึ่งปี ฉันก็คิดว่าเขาน่าจะยอมผ่อนผันกฎปีละครั้งได้

“แล้ว...” ฉันยิ้มกว้างสดใสที่สุดเท่าที่จะทำได้ “อย่าฆ่าฉันนะ แต่เราต้องอ้อมไปที่ร้านครัมเบล แอนด์ เบค”

“ไม่ได้ เราสายแล้ว” อเล็กซ์หยุดรถตรงสัญญาณไฟแดง เรากลับคืนสู่อารยธรรมแล้ว และฉันเห็นโครงร่างพร่าเลือนของร้านกาแฟสตาร์บัคส์กับคาเฟ่พาเนราผ่านกระจกรถที่ฝนสาดซัด

รอยยิ้มฉันยังคงอยู่ “แค่อ้อมไปนิดหน่อยเอง ใช้เวลาแค่สิบห้านาทีที่เป็นอย่างมาก ฉันต้องไปรับเค้กของจอบ นายก็รู้ เค้กเดธบายช็อกโกแลตที่เขาโปรดปรานไง เขาจะไปอเมริกากลางดึกปีแน่ะ ที่นั่นไม่มีซี แอนด์ บีหรอกนะ แล้วเขาจะไปไปอีกสองวัน ดังนั้น...”

“หยุด” นิ้วมืออเล็กซ์กุมรอบพวงมาลัย แล้วจิตใจคลั่งฮอร์โมนของฉันก็มุงมั่นกับความสวยงามของพวกเขา อาจจะฟังดูบ้าบอเพราะใครจะมีนิ้วมือสวยงามกัน แต่เขามีนะ ทางกายภาพแล้วทุกอย่างเกี่ยวกับตัวเขาดงาม ดวงตาสีเขียวหยกที่จ้องมองจากใต้คิ้วสีเข้ม เย็นเฉียบราวกับน้ำแข็งที่เพิ่งแตกจากธารแนวกรามเด่นชัดกับโหนกแก้มได้รูปสง่างาม โครงร่างเพรียวและผมหนาสีน้ำตาลอ่อนที่ดูยุ่งเหยิงและจัดทรงมาเป็นอย่างดี เขาดูคล้ายกับรูปปั้นคลาสสิกแบบอิตาลีเลียนในพิพิธภัณฑ์ที่มีชีวิตจริงขึ้นมา

แรงกระตุ้นบ้าบอที่อยากยืมหัวเขาเหมือนที่ฉันจะทำกับเด็กเข้าครอบงำเขาจะได้ไม่ดูสมบุรณ์แบบอีก มันทำให้มนุษย์เดินดินอย่างเราหยุดหึงใจไม่น้อย แต่ฉันยังไม่อยากตายก็เลยเก็บมือไว้บนดก

“ถ้าฉันพาเธอไปที่ครีมเบิล แอนด์ เบค เธอจะหยุดพูดไหม”

ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขาเสียใจที่มารับฉัน

ฉันยิ้มกว้างขึ้น “ถ้านายอยากให้เป็นอย่างนั้น”

ริมฝีปากเขาแน่น “ได้”

เย!

เอวา เฉิน : หนึ่ง

อเล็กซ์ โวลคอฟ : ศุนย์

เมื่อเราไปถึงร้านขนม ฉันก็ปลดเชดซัดนิรภัยและลงจากรถไปครึ่งตัว ตอนที่อเล็กซ์คว้าแขนฉันก่อนดึงกลับไปยังที่เดิม สัมผัสของเขาตรงข้ามกับที่ฉันเคยคิด มันร้อนผ่าว ผัดเผ่าผ่านชั้นผิวหนังและกล้ามเนื้อจนรู้สึกได้ถึงความอบอุ่นของมันในช่องท้อง

ฉันกลืนน้ำลายอย่างยากลำบาก ไอ้ฮอร์โมนี่เงา “อะไร เราสายแล้วนะร้านก็จะปิดแล้วด้วย”

“เธอออกไปแบบนี้ไม่ได้” ร้องร่ายความไม่เห็นด้วยกตลิกอยู่ที่มุมปากเขา

“แบบไหน” ฉันถามอย่างงุนงง เพราะฉันสวมกางเกงยีนกับเสื้อยืดธรรมดา ไม่ได้ดูเปิดเผยอะไรเลย

อเล็กซ์พยักหน้ามาทางหน้าอก ฉันหลุบตามองแล้วร้องเสียงแหลม เพราะเสื้อฉันเหวอ สีขาว เปียก โปรงแสง ไม่ได้โปรงแสงนิดหน่อยแบบที่คนอื่นมองเห็น เค้าโครงบราฉันได้ถ่างตึงใจมอง นี่มันโปรงใสเต็มที่ บราลูกไม้สีแดง ยอดอกแข็งขัน เพราะแอร์ ไอ้อวดสุดๆ

ฉันยกสองแขนขึ้นกอดอก ใบหน้าร้อนผ่าวเป็นสีเดียวกับบรา “มันเป็นแบบนี้มาตลอดเลยเธอ”

“ใช่”

“นายน่าจะบอกฉัน”

“ฉันก็กำลังบอกเธออยู่ไม่ใช่”

ถึงแม้ฉันจะไม่ใช่มนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ แต่บางครั้งฉันก็อยากบิ๊บคอเขา

อยากจริงๆ นะ ฉันเป็นสาวคนเดิมที่ไม่กินคุกกี้ตุ๊กตาขนมปังชิงมานานหลายปี หลังจากดูหนังเรื่องเซิร์ค เพราะฉันรู้สึกเหมือนกำลังกินสมาชิกครอบครัวของจินี้ หรือที่แย่ไปกว่านั้นก็คือตัวจินี้เอง แต่บางอย่างในตัวเขากำลังยั่วยุนิสัยไม่ดีของฉัน

ฉันถอนใจแรงแล้วทิ้งแขนทั้งสองข้างลงตามสัทธาตญาณ สัมผัสเรื่องเลวร้ายที่สูญเสียสนิทจนกระทั่งอเล็กซ์มองลงไปยังหน้าอกฉันอีกครั้ง

สองแก้มร้อนผ่าวขึ้นมาอีกแล้ว แต่ฉันเบื่อกำลังจะนั่งเคียงกับเขา ครัมเบล แอนด์ เบคจะปิดในอีกสิบนาที เชื้อนาฬิกากำลังเดินไป

อาจจะเพราะผู้ชายคนนี้ สภาอากาศหรือเวลาชั่วโง่งมครั้งที่ฉันติดแหงก อยู่ที่บ้านรถประจำทาง แต่ความไม่พอใจของฉันหลุดออกมาจนจะสะกดกลืนไม่ได้ “แทนที่จะทำตัวกวนประสาทแล้วจ้องนมฉัน นายให้ฉันยืมเสื้อแจ็กเก็ตหน่อยได้ไหม เพราะฉันต้องไปปรับแก้ก่อนนี้สำหรับงานเลี้ยงส่งพี่ชาย—ที่เป็นเพื่อนสนิทของนาย—อย่างมีสไตล์ก่อนที่จะจะออกนอกประเทศ”

คำพูดลอยอยู่กลางอากาศขณะที่ฉันตกใจกลัวจนยกมือขึ้นตะปบปากตัวเอง ฉันเพิ่งหลุดคำว่า ‘นม’ ใส่อเล็กซ์ โวลคอฟ และกล่าวหาเขาว่าใช้สายตาลวนลามฉันเธอ แล้วยังบอกว่าเขากวนประสาทด้วย

พระผู้เป็นเจ้า ถ้าท่านส่งสายฟ้าลงมาฟาดลูกต่อนี้ ลูกจะไม่โกรธเลย สัญญา

ดวงตาของอเล็กซ์หรี่ลงนิดๆ มันติดอันดับหนึ่งในห้าของการตอบสนองทางอารมณ์ที่ฉันดึงมาจากเขาได้ในช่วงแปดปี ไม่เลวเลย

“เชื่อฉันเถอะ ฉันไม่ได้จ้องนมเธอ” เขาพูด เสียงเขาเยียบเย็นพอจะเปลี่ยนหยดน้ำที่ค้างอยู่บนผิวฉันให้เป็นน้ำแข็ง “เธอไม่ใช่สเปกฉัน ต่อให้เธอไม่ใช่ น้องสาวของจอร์จก็ตาม”

อัยย ฉันเองก็ไม่เคยสนใจอเล็กซ์เลย แต่ไม่มีสาวคนไหนยินดีที่ถูกมองข้ามอย่างง่ายดายโดยเพศตรงข้าม

“อะไรก็ช่าง ไม่จำเป็นต้องทำตัวเง่เงี้ยวสักหน่อย” ฉันพึมพำ “ฟังนะ ซี แอนด์ บี กำลังจะปิดในอีกสองนาที ให้ฉันยืมเสื้อแจ็กเก็ตหน่อย แล้วเราจะได้ออกจากที่นี่”

ฉันจ่ายเงินล่วงหน้าเอาไว้แล้ว ที่ต้องทำก็แค่ไปรับเค้กเท่านั้น

กลัมนื้อขาเกร็งเกร็งของเขาระตุก “ฉันไปเอง เธอจะไม่ลงจากรถในสภาพนั้น ต่อให้สวมเสื้อแจ็คเก็ตของฉันก็ตาม”

อเล็กซ์ซึ่งร้อมออกมาจากใต้เบาะนั่งแล้วลงจากรถไปอย่างคล่องแคล่ว เขาเคลื่อนไหวเหมือนเลือดดาว ทั้งสง่างาม จริงจัง และเฉียบขาด ถ้าเขาอยากทำ เขาสามารถหารายได้มหาศาลจากการเป็นนายแบบได้เลย แต่ฉันคิดว่าเขาไม่มีทางทำอะไรที่มัน ‘ไม่สะตอกใจ’ หรือ

เขาใช้เวลาไม่ถึงห้านาทีก็กลับมาพร้อมกับกล่องเค้กสี่เหลี่ยมกับเชิวยมินต์ที่เป็นเอกลักษณ์ของครีมเบิล แอนด์ เบคเหนียอยู่ได้แขน เขาหย่อนมันลงบนตักฉัน หุปร่ม แล้วถอยร่อนออกจากจุดจอดโดยไม่กะพริบตา

“นายเคยยิ้มบ้างไหม” ฉันถาม พลังแอบมองภายในกล่องให้แน่ใจว่าพวกเขาไม่ได้ทำผิดออร์เดอร์ โอเคไม่ผิด เป็นเค้กเดธบายชีกโกแลต “มันอาจจะช่วยบรรเทาอาการนายได้”

“อาการอะไร” เสียงของเขาฟังดูเบื่อหน่าย

“อาการที่เหมือนมีไม้ทิ่มก้นนายตลอดเวลา” ฉันพูดไปแล้วว่าเขาถอนประสาท ค่าเพิ่มอีกหน่อยจะเป็นไรไป

ฉันอาจจะจินตนาการขึ้นมาเอง แต่ฉันว่าฉันเห็นปากเขาระตุกขึ้นนิดหนึ่งก่อนเขาจะตอบสนองกลับมาเรียบๆ “ทำไม่ได้หรอก มันเป็นอาการเรื้อรัง”

สองมือฉันแข็งทื่อพลังอำปากค้ำ “นาย... นายเพิ่งเล่นมุกเหรอ”

“อธิบายมาว่าทำไมเธอถึงไปอยู่ข้างนอกนั่น” อเล็กซ์เสียงคำถามฉันเปลี่ยนเรื่อง แล้วกลับมาโจมตีฉันอย่างรวดเร็ว

เขาเล่นมุก ฉันคงเชื่อไม่ลงถ้าไม่ได้เห็นด้วยตาตัวเอง “ฉันถ่ายรูปให้ลูกค้ามีทะเลสาบสวยๆ อยู่ใน...”

“ไม่ต้องเล่ารายละเอียด ฉันไม่สน”

เสียงคำรามต่ำๆ ดังออกมาจากคอฉัน “ทำไมนายถึงมาละ นายไม่เข้าข่ายคนที่ชอบขับรถไปขับไปส่งใครนี่”

“ฉันอยู่แถวนั้นพอดี และเธอก็เป็นน้องสาวของจอช ถ้าเธอตาย เขาคงนำเปื้อนจะคบ” อเล็กซ์จอดรถหน้าบ้านฉัน ถัดไปคือบ้านของจอช แสงไฟสว่างไสว ฉันเห็นผู้คนเดินร่าและหัวเราะผ่านทางหน้าต่าง

“จอชมีรสนิยมแย่มากเรื่องคบเพื่อน” ฉันกัดฟันพูด “ฉันไม่รู้ว่าเขาเห็นอะไรในตัวนาย ฉันหวังว่าไม่ว่าที่มกกันนายจะพลาดเลยไปที่มอวัยะสำคัญส่วนอื่นไปด้วยเลย” แต่เพราะฉันถูกเลี้ยงดูมาให้มีมารยาทก็เลยเสริมไปอีกนิด “ขอบคุณที่ไปรับ”

ฉันฮึดฮัดลงจากรถ ฝนซาลงจนกลายเป็นตกรปรอยๆ จนได้กลิ่นดินเปียกชื้นกับพุ่มดอกไฮเดรนเยียที่ปลูกในกระถางข้างประตูหน้าบ้าน ฉันอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วเข้าร่วมงานปาร์ตี้ของจอชในช่วงครึ่งหลัง หวังว่าเขาจะไม่บ่นฉันที่ติดแหง็กหรือมาสาย เพราะตอนนี้ฉันอารมณ์ไม่ค่อยดี

ฉันไม่เคยโกรธอะไรได้นาน แต่เวลานี้เลือดลมฉันพลุ่งพล่านและฉันอยากชกหน้าอเล็กซ์ โวลคอฟ

เขาเย็นชาและหยิ่งยโสมาก แล้ว... แล้ว... เขา มันน่าโมโหมาก

อย่างน้อยฉันก็ไม่ต้องเจอเขาบ่อย ปกติแล้วจอชจะไปเที่ยวกับเขาในเมือง อเล็กซ์เองก็ไม่ค่อยไปเยือนมหาวิทยาลัยเธเยอร์ แม้ว่าเขาจะเป็นศิษย์เก่าก็ตาม

ขอบคุณพระเจ้า ถ้าฉันต้องเจออเล็กซ์บ่อยกว่าสองสามครั้งต่อปี ฉันคงคลั่งตายแน่

บทที่ 2

อเล็กซ์

“เราน่าจะไปทำเรื่องนี้กันต่อไป... ส่วนตัวนี้นะ” สาวผมบลอนด์ลากมือลงไปตามแขนผม ดวงตาสีเฮเซลเป็นประกายเชิญชวนขณะที่เธอตัวลั่นเลียริมฝีปากล่างของตัวเอง “หรือไม่ไปก็ได้ อะไรก็ตามที่คุณชอบเลย”

ริมฝีปากผมขยับ ไม่มากพอจะบอกได้ว่าเป็นรอยยิ้ม แต่มากพอจะแสดงความคิดของผมออกไป เธอรับสิ่งที่ฉันชอบไม่ไหวหรอก

ถึงเธอจะสวมชุดกระโปรงรัดรูปสีดำและพูดจาเป็นนัย แต่เธอก็เป็นผู้หญิงที่คาดหวังว่าจะได้ฟังคำพูดหวานหูไร้แก่นสารและการร่วมรักอย่างอ่อนโยน

ผมไม่ใช่คนที่พูดจาหวานหูไร้แก่นสารหรือร่วมรักอย่างอ่อนโยน

ผมเอาอย่างจริงจัง และมีเพียงผู้หญิงบางประเภทเท่านั้นที่จะชอบมัน ผมไม่ใช่บิตีเอสเอ็มแบบฮาร์ดคอร์ แต่ก็ไม่นุ่มนวล ไม่จูบ ไม่หันหน้าเข้าหากัน พวกผู้หญิงมักตกลง แล้วก็พยายามจะเปลี่ยนแปลงมันในช่วงครึ่งทางระหว่างนั้น หลังจากนั้นผมก็จะหยุดแล้วส่งพวกเธอออกจากประตู ผมไม่มีความอดทนให้คนที่ไม่สามารถรักษาคำพูดตกลงเดียวได้

นั่นทำให้ผมติดแหง็กอยู่กับรายชื่อคุ้นเคยที่หมุนเวียนซ้ำกันตอนต้องการปลดปล่อย เพราะเราทั้งสองฝ่ายต่างรู้ว่าคาดหวังอะไรได้

สาวบลอนด์คนนี้ไปไม่ถึงรายชื่อคุ้นเคยนั้นแน่นอน

“ไม่ใช่สินนี้” ผมแกว่งน้ำแข็งในแก้ว “มันเป็นงานปาร์ตี้เลี้ยงส่งของเพื่อนผม”

เธอมองตามสายตามผมไปยังจอที่กำลังอาบความสนใจของสาว ๆ อยู่ เขา นอนแผ่อยู่บนเก้าอี้ยาว หนึ่งในเฟอร์นิเจอร์ที่ยังเหลืออยู่หลังเขาเก็บข้าวของในบ้าน เติร์มตัวไปต่างประเทศ กำลังยิ้มกว้างระหว่างที่ผู้หญิงสามคนเอาอกเอาใจเขา เขาเป็นหนุ่มเจ้าเสน่ห์มาตลอด ในขณะที่ผมทำให้คนอื่นอึดอัด เขากลับทำให้คน สบายใจ และการเข้าหาเพศตรงข้ามของเขาก็ตรงข้ามกับผม จอชบอกว่ายิ่งเยอะ ก็ยิ่งสนุก เป็นไปได้ว่าจนถึงตอนนี้เขาฟันประชากรเพศหญิงในเขตเมืองหลวง ของ ดี.ซี. ไปครึ่งหนึ่งแล้ว

“เขามาร่วมสนุกกับเราด้วยก็ได้” สาวบลอนด์เขิบเข้ามาใกล้จนผมเบียด แขนผม “ฉันไม่ถือ”

“เหมือนกันค่ะ” เพื่อนของเธอพูดขึ้น สาวผมบรูนีตตัวเล็กที่เฝ้ามองมาตลอด จนถึงตอนนี้ แต่จับจ้องมองเหมือนผมเป็นสเด็กฉ่ำๆ ตั้งแต่ผมเดินเข้ามาในห้อง “ลิสกับฉันทำทุกอย่างด้วยกัน”

ความนัยไม่อาจกระจ่างชัดไปกว่านี้ ต่อให้เธอสักมันลงไปตรงเนินอก

ผู้ชายส่วนใหญ่จะคว้าโอกาสนี้ไว้ แต่ผมเบื่อจะคุยแล้ว ไม่มีอะไรทำผมหมด อารมณ์ยิ่งไปกว่าความสิ้นหวังที่เหม็นยิ่งกว่ากลิ่นน้ำหอมของพวกเธอ

ผมไม่สนใจจะตอบ แต่กลับมองไปรอบห้องหาสิ่งที่น่าสนใจยิ่งกว่ามาดึงดูด ความสนใจไว้ ถ้ามันเป็นงานปาร์ตี้ของคนอื่นที่ไม่ใช่จอช ผมคงจะไม่มาแล้ว ทั้งงาน ในตำแหน่งซีโอโอของอาร์เซอร์กรุ๊ปและโปรเจกต์ส่วนตัวของผม ผมมีเรื่องที่ต้องทำ มากเกินกว่าจะเข้าร่วมกิจกรรมทางสังคมอื่นๆ ที่ไร้ประโยชน์ แต่จอชเป็นเพื่อนสนิท หนึ่ง ในเพื่อนไม่กี่คนที่ผมทนอยู่ด้วยได้นานเกินชั่วโมง เขาจะพักการเรียน และเดินทางไปเป็นอาสาสมัครทางการแพทย์แถบอเมริกากลางในวันจันทร์นี้ ผมเลยมาอยู่ตรงนี้ แสร้งทำเป็นว่าอยากอยู่ที่นี่

เสียงหัวเราะใส่ก้วงวนดังขึ้น ดึงสายตามผมไปทางต้นเสียง

เอวอ แหงอยู่แล้ว

น้องสาวของจอชน่ารักสดใสตลอดเวลา ผมหวังจริงๆ กลางๆ ว่าดอกไม้ จะงอกขึ้นมาจากพื้นดินตรงที่เธอเดินผ่าน และกลุ่มสัตว์ป่าจะร้องเพลงเดิน

ตามหลังเธอ ระหว่างที่เธอเดินทอดน่องผ่านทุ่งหญ้าหรืออะไรก็ตามที่เธอทำ

เธอยืนอยู่ตรงมุมห้องกับเพื่อนๆ ใบหน้าแจ่มใสเบิกบานหัวเราะเรื่องหนึ่งโน้เพื่อนของเธอพูด ผมอยากรู้ขั้นต้นที่ว่ามันเป็นการหัวเราะที่แท้จริงหรือเป็นหัวเราะแบบปลอมๆ กันแน่ การหัวเราะส่วนใหญ่ แม่เอ๊ย คนส่วนใหญ่ล่ะ เป็นของปลอม พวกเขาตื่นขึ้นมาทุกเช้าและสวมหน้ากากอะไรก็ตามที่ต้องการหรือเป็นใครสักคนที่พวกเขาอยากให้โลกเห็น พวกเขาเฝ้ามองคนที่เกลียด หัวเราะกับมุกตลกที่ไม่ซ้ำ และประจบเอาใจคนที่พวกเขาแอบหวังจะเสียขาเก้าอี้

ผมไม่ได้ตัดสินใคร ก็เหมือนคนอื่นนั่นแหละ ผมมีหน้าากมากมายของตัวเอง และพวกมันฝังลึกลงไปหลายชั้น แต่ที่ต่างจากคนอื่นก็คือ ผมมีความสนใจในการประจบประแจงและการพูดคุยสัพเพเหระมากพอๆ กับการฉีดยาชาชักผ้าเข้าเส้นเลือดนั่นละ

แต่เพราะรู้จักเธอ ผมก็เลยรู้ว่าการหัวเราะของเธอออกมาจากใจจริง

สาวน้อยผู้น่าสงสาร โลกจะกินเธอทั้งเป็นเมื่อเธอออกจากฟองสบู่เธอยอร์ก็ไม่ใช่ปัญหาของผม

“โย” จอชปรากฏตัวขึ้นข้างๆ ผมยุ่งเหยิง ปากเหี้ยมตออกเป็นรอยยิ้มกว้าง พวกติดสอยห้อยตามเขาไม่รู้ไปไหนแล้ว เดี่ยวก่อน ไมลีน พวกนั้นอยู่นั่น เดินเพลงของบียอนเซ่เหมือนกำลังออ디션ให้ได้เข้าร่วมการแสดงสดที่สตรีปแองเจิล ระหว่างที่หนุ่มๆ กลุ่มหนึ่งเฝ้ามองอย่างหื่นกระหาย ผู้ชาย เพศของผมควรจะมีความมาตรฐานสูงกว่านี้และคิดด้วยหัวเล็กๆ น้อยกว่านี้ “ขอบใจที่มานะเพื่อน ขอโทษทีที่ฉันไม่ได้มาทักทายจนตอนนี้ ฉัน... ยุ่ง”

“ฉันเห็นแล้ว” ผมเลิกคิ้วข้างหนึ่งใส่รอยลิปสติกที่เลอะอยู่ตรงมุมปากเขา “นายมีรอยเล็กๆ ติดอยู่บนหน้า”

เขายิ้มกว้าง “เครื่องหมายเกียรตินิยม จะว่าไปแล้ว ฉันไม่ได้ขัดจังหวะอะไร”

ผมมองไปทางสาวผมบลอนด์กับบรูเน็ตที่จับกันเองหลังจากดึงความสนใจของผมไม่ได้

“ไม่หรอก” ผมสั่นหัว “พณัร้อยเหรียญเลยว่านายจะไม่รอดไปจนครบปีที่

บ้านนอกตรงไหนก็ไม่รู้ ไม่มีผู้หญิง ไม่มีงานปาร์ตี้ นายจะแน่นกลับมาก่อนฮาโลวีน”

“โอ้ ไม่มีศรัทธาเอาเสียเลย จะมีผู้หญิงและงานปาร์ตี้ที่ไหนก็ตามที่ฉันอยู่” จอชหยิบเบียร์ที่ยังไม่ได้เปิดมาจากถังน้ำแข็งใกล้ๆ แล้วเปิดมัน “ฉันอยากจะคุยกับนายเรื่องนั้น ที่ฉันจะไม่อยู่นะ” เขาอธิบาย

“อย่าบอกฉันนะว่านายจะทำชิ่งกับฉัน ถ้านายซื้อเชือกถักมิตรภาพมาให้เรา ฉันจะเลิกคบนาย”

“โอ้เพื่อนเวร” เขาหัวเราะ “ฉันจะไม่ซื้อเครื่องประดับอะไรให้นายทั้งนั้น ต่อให้นายจ่ายเงินให้ฉัน ไม่ใช่เลย เรื่องนี้เกี่ยวกับเอวา”

แก้วหยุดอยู่ห่างจากปากผมหนึ่งนิ้วก่อนที่จะดื่มมันแล้ววิสก็ก็แผดเผาลงไปตามลำคอ ผมเกลียดเบียร์ รสชาติมันเหมือนฉี่ แต่ในเมื่อมันเป็นเครื่องดื่มประจำในงานปาร์ตี้ของจอช ผมเลยพกขวดแมคคาลเลนมาด้วยทุกครั้งที่จะเข้าร่วม

“เกี่ยวอะไรกับเธอ”

จอชกับน้องสาวสนิทกัน แม้ว่าพวกเขาจะเถียงกันบ่อยมากจนบางครั้งผมอยากเอาเทปพันสายไฟปิดปากพวกเขา มันคือธรรมชาติของพี่น้อง สิ่งที่ผมจะไม่มีวันได้สัมผัส

วิสก็ในปากกลับเปรี้ยวขึ้นมา ผมวางแก้วลงด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์

“ฉันเป็นห่วงน้อง” จอชถูแนวกราม สีหน้าเขาจริงจังขึ้น “ฉันรู้ว่าเธอโตแล้วและดูแลตัวเองได้ เว้นแต่เธอจะติดอยู่ที่ไหนก็ไม่รู้ แล้วก็ขบใจที่ไปรับให้นะ แต่เธอไม่เคยอยู่ตามลำพังนานๆ เลย และเธอก็ออกจะไวใจคน... ง่ายไปหน่อย”

ผมพอเดาออกแล้วว่าจอชกำลังจะพูดอะไร ผมไม่ชอบมันเลยแม้แต่นิดเดียว “เธอจะไม่ได้อยู่คนเดียว เธอมีเพื่อน” ผมพยักหน้าไปทางกลุ่มเพื่อนที่ว่า หนึ่งในนั้นคือสาวผมแดงหุ่นอวบสวมกระโปรงสีทองที่ทำให้เธอดูเหมือนลูกบอลตีสโก ที่เลือกเวลานั้นกระโดดขึ้นไปบนโต๊ะแล้วสะบัดกันเข้ากับจังหวะเพลงแร็ปที่ดังกระหึ่มออกมาจากลำโพง

จอชแค้นเสียง “จูลีสนะเธอ เธอมันภาวะ ไม่ใช่ความช่วยเหลือ สเทลลากี้ไวใจได้พอๆ กับเอวา ส่วนบริดเจ็ต... ถึงเธอจะมีบอดี้การ์ดส่วนตัว แต่เธอก็

ไม่ได้อยู่ด้วยตลอด”

“นายไม่จำเป็นต้องกังวล เธเยอร์ปลอดภัยดี และสถิติอาชญากรรมแถวนี้ ก็แทบจะเป็นศูนย์”

“ก็ใช่ แต่ฉันจะรู้สึกดีกว่าถ้ามีคนที่นี่ไวใจได้คอยดูแลเธอ เข้าใจไหม”

ฉิบหายละ รถไฟกำลังพุ่งตรงลงเหว ผมหยุดมันไม่ได้ด้วย

“ฉันคงไม่ขอหรอก ฉันรู้ว่านายมีปัญหาเยอะอยู่แล้ว แต่เธอเลิกกับแฟนมาเมื่อสองสัปดาห์ก่อน โอ้หมอนั่นตามรังควานเธอไม่หยุด ฉันรู้มาตลอดว่ามันกาก แต่เธอไม่ยอมฟังฉันเลย ยังไงก็เถอะ ถ้านายช่วยดูแลเธอหน่อย แค่นี้ให้แน่ใจว่าเธอจะไม่ถูกฆ่าหรือถูกลักพาตัวอะไรทำนองนี้นะ ฉันจะติดหนี้นายมากๆ”

“นายติดหนี้ฉันทุกครั้งที่ฉันช่วยนายนั่นแหละ” ผมเหินบแนม

“ระหว่างนั้นนายก็สนุกนี่นา บางครั้งนายก็ดูตึงเครียดเกินไป” จอชยิ้มกว้าง “แล้วนั่นเรียกว่าตอบรับหรือเปล่า”

ผมมองเธออีกครั้ง พิจารณาอย่างละเอียด เธออายุสี่สิบสอง เด็กกว่าจอชกับผมสี่ปี เธอดูทั้งเด็กกว่าและโตเกินวัยในเวลาเดียวกันจากลักษณะที่เธอแสดงออก เหมือนเธอพบเจอมาหมดแล้ว ทั้งดี ทั้งเลว และอัปยศที่สุดขีด แต่ยังเชื่อมั่นในความดีงาม

มันโง่เขลาพอๆ กับน่าชื่นชม

เธอต้องรู้สึกได้ว่าผมจ้องอยู่ เพราะเธอหยุดพูดแล้วมองตรงมาที่ผม สองแก้มเธอเป็นสีชมพูระเรื่อภายใต้สายตาแน่วแน่ของผม เธอเปลี่ยนจากกางเกงยีนกับเสื้อยืดเป็นชุดกระโปรงสีม่วงที่พลิ้วไหวไปมารอบเข่า

น่าเสียดาย ชุดกระโปรงสวยดี แต่ใจผมเหวนนิกลงถึงการนั่งรถของเรา ตอนที่เธอเปียกชุ่มแนบติดตัวเธอเหมือนผิวหนังชั้นที่สอง และยอดอกของเธอแข็งตึงแนบลูกไม้สีแดงฉูดฉาดของบรา ผมหมายความว่าพูดว่าเธอไม่ใช่สเปกผม แต่ภาพที่เห็นก็ทำให้ผมเพลิดเพลันไม่น้อย ผมนึกภาพตัวเองถลกเสื้อตัวนั้นขึ้น ใช้ฟันกระซากบราของเธอออกไปด้านข้าง แล้วอ้าปากอมยอดแข็งตึงตึงดูดีใจคุณนั้น

ผมกระซากตัวเองออกจากจินตนาการนำตักใจนั้นอย่างรวดเร็ว ผมเป็นบ้า

อะไรวะ นั่นมันน้องสาวจอนนะ ไร่เดียงสา อ่อนโยน และหวานเสียจนผมแทบอ้วก ตรงข้ามกับผู้หญิงเจนโลกเซเพลที่ผมชอบทั้งบนเตียงและนอกเตียงอย่างแท้จริง กับผู้หญิงประเภทหลังนี้ผมไม่ต้องห่วงความรู้สึกต่างๆ พวกเธอรู้ดีเกินกว่าจะพัฒนาความรู้สึกอะไรกับผม เออวะมีแต่อารมณ์ความรู้สึกล้วนๆ แล้วก็ปากดีอีกนิดหน่อย

รอยยิ้มจางๆ แวผ่านปากผมตอนนี้ถึงฉากบอกลาก่อนหน้านี้ ฉันหวังว่าไม่ทิ่มกันนั้นจะเลียบอวัยวะสำคัญของนายด้วย

ไม่ใช่คำพูดที่เลวร้ายที่สุดที่มีคนพูดกับผมหรอก ยังห่างไกลอีกมาก แต่ก้าวร้าวกว่าที่ผมเคยคาดหวังจากเธอ ผมไม่เคยได้ยินเธอพูดคำหยาบหรือป้ายสีใครมาก่อน ผมมีความสุขอย่างประหลาดกับความจริงที่ว่าผมย่ำโมโหเธอได้มากขนาดนี้

“อเล็กซ์” จอชกระตุ่น

“ไม่รู้วะ เพื่อน” ผมลากสายตามาจากเธอและชุดกระโปรงของเธอ “ฉันไม่ใช่พี่เลี้ยงเด็กนะ”

“โชคดีที่เธอไม่ใช่เด็กแล้ว” เขาได้อย่าง “ฟังนะ ฉันรู้ว่าขอเรื่องนั้นมันมากเกินไปหน่อย แต่นายเป็นคนเดียวที่ฉันไว้ใจว่าจะไม่ทำ... เรื่องนั้นนะ”

“เอาเธอเธอ”

“พระเจ้า” จอชทำหน้าที่เหมือนกลืนมะนาวลงคอ “อย่าใช้คำนั้นในบริบทที่เกี่ยวข้องกับน้องสาวฉันสิวะ มันน่าสะอิดสะเอียน แต่... ก็ใช่ คือเรารู้กันอยู่ว่าเธอไม่ใช่สเปกนาย ต่อให้เธอเป็น นายก็จะไม่มีวันไปถึงจุดนั้น”

ความรู้สึกผิดเล็กละเอียดวาบขึ้นมาเมื่อผมนึกถึงจินตนาการนอกกลุ่มนอกทางก่อนหน้านี้ ถึงเวลาที่ผมจะโทรหาใครสักคนจากรายชื่อคุ้นเคยแล้ว ถ้าผมเพื่อฝันถึงเอวา เงิน

“แต่มันมีมากกว่านั้น” จอชพูดต่อ “นายเป็นคนเดียวที่ฉันไว้ใจ นอกเหนือจากครอบครัว จบนะ และนายรู้ว่าฉันกังวลเรื่องเอวาแบบไหน โดยเฉพาะเมื่อคิดถึงปัญหากับแพนเก่าเธอ” สีน้าเขาจริงจังขึ้น “ฉันสาบานเลย ถ้าฉันมีวันได้

เจอไอ้สารเลวนั้น...”

ผมถอนใจ “ฉันจะดูแลเธอเอง ไม่ต้องห่วง”

ผมต้องเสียใจแน่ ผมรู้อยู่แล้ว แต่ผมก็ยังอยู่ตรงนี้ เช่นชื่อสละชีวิตตัวเองไป อย่างน้อยก็ปีหน้า ผมไม่ได้ให้สัญญามากนัก แต่เมื่อผมตกลงใจ ผมก็รักษาสัญญา ผูกมัดตัวเองกับมัน ซึ่งหมายความว่าถ้าผมให้สัญญากับจอชว่าจะดูแลเอา ผมก็จะคอยดูแลเธอ และผมไม่ได้พูดถึงแค่การส่งข้อความรายงานตัวทุกๆ สองสัปดาห์

ตอนนี้เธออยู่ในความคุ้มครองของผมแล้ว

लगงัษรณหายนะที่คุ้นเคยเลียยพันรอบลำคอแล้วบีบรัดแน่นเข้า แน่นขึ้น จนกระทั่งออกซิเจนเริ่มหมดและแสงเล็กจิ๋วจะพริบวาบอยู่ตรงหน้า

เลือด ทุกที่เลย

บนมือทั้งสองข้าง บนเสื้อผ้าผม กระเซ็นไปทั่วพรมสีครีมที่เธอรักมากที่สุด ผืนที่เธอซื้อกลับมาจากยุโรปในการเดินทางไปต่างประเทศครั้งล่าสุด

แรงกระตุ้นโง่เง่าให้ขัดพรมและฉีกส่วนที่เป็นเลือดออกมาจากเส้นใยขนสัตว์นุ่มๆ ที่ละจุดนั้นเข้าครอบงำผม แต่ผมขยับไม่ได้

ผมทำได้แค่นั่งจ้องฉากสยดสยองในห้องนั่งเล่น ห้องที่เมื่อครึ่งชั่วโมงที่แล้ว ยังเปี่ยมด้วยความอบอุ่น เสียงหัวเราะ และความรัก ตอนนี้มันเย็นยะเยือกและไร้ชีวิต เหมือนศพทั้งสามแทบทำผม

ผมกะพริบตา แล้วพวกเขาก็หายวับไป ทั้งแสง ความทรงจำต่างๆ และปวงรอบคอ

แต่พวกมันจะหวนคืนมา พวกมันทำอย่างนั้นเสมอ

“...นายเยี่ยมที่สุด” จอชยังพูดอยู่ รอยยิ้มกว้างของเขากลับคืนมาแล้วเมื่อผมตกลงจะรับแสดงในบทบาทที่ผมไม่เกี่ยวข้อง ผมไม่ใช่ผู้พิทักษ์ ผมคือจอมทำลายล้าง ผมหักอก บดขยี้คู่แข่งทางธุรกิจ และไม่สนใจผลที่ตามมา ถ้ามีใครโง่พอจะหลงรักหรือมีปัญหากับผม สองอย่างที่ผมเตือนผู้คนว่าอย่าได้ทำ พวกเขาก็ควรจะโดนแล้ว “ฉันจะเอาของมาฝากนาย แม่เงี้ย ไม่รู้วะ กาแฟ ช็อกโกแลต ของดีอะไรก็ตามของทีนั้นสักหลายๆ ปอนด์ และฉันติดค้างความช่วยเหลือครั้งใหญ่

สำหรับนายในอนาคต”

ผมผินย้ม ก่อนจะทันได้ตอบอะไร โทรศัพท์ก็ดังขึ้น ผมชูนิ้วหนึ่ง “เดี๋ยวกลับมา ฉันต้องรับสายนี้”

“ตามสบายเลยเพื่อน” จอชวอกแว่ไปกับสาวบลอนด์และสาวบรูเน็ตที่มาจับผมก่อนหน้านี้ และพบว่าเพื่อนสนิทผมเต็มใจมากกว่า ตอนที่ผมก้าวเข้าไปในสวนหลังบ้านเพื่อรับโทรศัพท์ มือของพวกเธอก็อยู่ใต้เสื้อเชิ้ตของเขาแล้ว

“เดียทโค” ผมทักทาย ใช้ภาษายูเครนเรียกลุง

“อเล็กซ์” เสียงลุงพูดแหบๆ มาตามสาย แหบพรวดจากการสูบบุหรี่และความเสื่อมโทรมของชีวิตหลายสิบปี “ลุงหวังว่าจะไม่ได้ขี้ดจิงหะอะไรนะ”

“ไม่หะอกครับ” ผมมองผ่านประตูกระจกบานเลื่อนเข้าไปยังความรื่นเริงด้านใน จอชเคยอาศัยอยู่ในบ้านสองชั้นนอกวิทยาเขตของเธเยอร์มาตั้งแต่ตอนเรียนปริญญาตรี เราเป็นรูมเมตกันจนกระทั่งผมเรียนจบและย้ายไปอยู่ใน ดี.ซี. ให้อยู่ใกล้กับสำนักงานของผม และอยู่ห่างๆ จากกลุ่มนักศึกษามหาวิทยาลัยเข้ามาโหวกเหวกโวยวายที่ยกโขยงไปทั่ววิทยาเขตและรอบพื้นที่กันทุกคืน

ทุกคนมาร่วมงานเลี้ยงอำลาของจอช และทุกคนที่เวลานั้น ผมหมายถึงประชากรครึ่งเฮเซลเบิร์ก รัฐแมริแลนด์ ที่เธเยอร์ตั้งอยู่ เขาเป็นขวัญใจของเมือง ผมนึกภาพผู้คนคิดถึงงานปาร์ตี้ของเขามากพอๆ กับที่พวกเขาคิดถึงตัวจอชออกเลย

สำหรับคนที่อ้างว่าจมอยู่ในกองการบ้านเสมอ เขาหาเวลามากมายไปดื่มและมีเซ็กซ์ได้ แถมยังไม่ส่งผลกระทบต่อการศึกษาของเขาด้วย โอเวอร์นี้ได้เกรดเฉลี่ย 4.0

“แกจัดการปัญหาหรือยัง” ลุงถามผม

ผมได้ยินเสียงเปิดลิ้นชักแล้วปิด ตามมาด้วยเสียงคลิกแผ่วเบาจากไฟแช็ก ผมเคยบอกให้เขาเลิกสูบบุหรี่หลายครั้งแล้ว แต่เขาก็ไม่สนใจ นิสัยเดิมเลิกลยาก นิสัยเสียๆ เก้าแถมติดตัวยิ่งเลิกลยากกว่า และอิวาน โวลคอฟก็ถึงวัยที่เขาไม่สนใจอะไรแล้ว

“ยังครับ” ดวงจันทร์ลอยต่ำบนท้องฟ้า ฉายแสงลอดผ่านความมืดเหมือน

น้ำหมึกของสวนหลังบ้าน ดังแสงกับเงา ดังสองหน้าของเหรียญที่ผสมผสานเป็น
สิ่งเดียว “ผมจะทำ เราใกล้แล้ว”

ความยุติธรรม การแก้แค้น การช่วยให้รอด

สิบหกปีมาแล้ว การไล่ตามทั้งสามอย่างนี้กลืนกินผม พวกมันคือความ
นึกคิดยามตื่นของผม ความฝันและฝันร้ายทุกครั้งของผม เหตุผลในการมีชีวิตอยู่
ของผม แม้กระทั่งในสถานการณ์ที่ผมถูกบางอย่างเบี่ยงเบนความสนใจ อย่างการ
เดินหมากในแวดวงการเมือง และความสุขชั่วแฉ่นจากการฝังตัวเองลงไปในความ
อบอุ่นคับแน่นของเรือนร่างที่เต็มใจ พวกมันซุ่มซ่อนอยู่ในจิตสำนึกของผม ผลักดัน
ผมไปสู่ความทะเยอทะยานและความอึดอัดที่มากมายกว่าเดิม

สิบหกปีอาจจะดูยาวนาน แต่ผมชำนาญในเกมระยะยาว ไม่สำคัญว่า
ผมจะต้องรอกี่ปีตราบนานเท่าที่จุดจบคุ้มค่า

และจุดจบของชายที่ทำลายครอบครัวผมนะเธอ มันจะงดงามมาก

“ดี” ลุงโอ จนผมต้องเฝ้าปาก

อีกไม่นานผมจะโน้มน้าวเขาให้เลิกสูบบุหรี่ให้ได้ เกมชีวิตซับซ้อนไล่ความ
มีอารมณ์อ่อนไหวออกไปจากผมหลายปีแล้ว แต่อิวานเป็นญาติคนเดียวที่ยังมี
ชีวิตอยู่ เขารับผมเข้าบ้าน เลี้ยงดูผมเหมือนลูกตัวเอง แล้วติดแหง็กอยู่กับผม
ทุกอย่างก้าวบนเส้นทางคดเคี้ยวมีขวากหนามไปสู่การแก้แค้นของผม อย่างน้อยผมก็
ติดค้างเขาในเรื่องนั้น

“ครอบครัวของแกจะสงบสุขเร็ว ๆ นี้” เขาบอก

ก็อาจจะ ไม่รู้ว่าผมจะพูดประโยคเดียวกันนี้ได้ไหม... เอ้อ นั่นเป็นคำถาม
สำหรับวันข้างหน้า

“มีประชุมคณะกรรมการสัปดาห์หน้า” ผมเปลี่ยนเรื่องคุย “ผมจะเข้าเมือง
วันนั้น” ลุงของผมเป็นซีอีโออย่างเป็นทางการของอาร์เซอร์กรุ๊ป บริษัทพัฒนา
อสังหาริมทรัพย์ที่เขาก่อตั้งขึ้นเมื่อสิบปีก่อนภายใต้การชี้นำของผม ผมมีพรสวรรค์
เรื่องธุรกิจมาตั้งแต่วัยรุ่นแล้ว

สำนักงานใหญ่ของอาร์เซอร์กรุ๊ปตั้งอยู่ที่เมืองฟิลาเดลเฟีย แต่มันมี

สำนักงานกระจายอยู่ทั่วประเทศ แต่เพราะผมประจำอยู่ใน ดี.ซี. มันจึงถือเป็นศูนย์กลางอำนาจของบริษัทอย่างแท้จริง แม้ว่าการประชุมคณะกรรมการจะยังจัดขึ้นในสำนักงานใหญ่ก็ตาม

ผมสามารถเข้ารับตำแหน่งซีอีโอได้ตั้งแต่หลายปีก่อน ตามข้อตกลงของลูกกับผมตอนที่เราก่อตั้งบริษัท แต่ตำแหน่งซีอีโอเอื้อให้ผมมีความยืดหยุ่นมากกว่า จนถึงตอนที่ผมทำสิ่งที่ต้องทำได้สำเร็จ นอกจากนี้ทุกคนรู้ว่าผมคืออำนาจเบื้องหลัง บัลลังก์อยู่แล้ว อีวานเป็นซีอีโอที่ดี แต่กลยุทธ์ของผมขับเคลื่อนบริษัทให้ติดอันดับของฟอร์จูน 500* ได้หลังก่อตั้งมาสิบปี

ลูกกับผมคุยกันเรื่องธุรกิจต่อไปอีกพักหนึ่งก่อนผมจะวางสายแล้วกลับเข้าไปในงานปาร์ตี้ ฟินเฟื่องในหัวเริ่มซบเซาขณะที่ผมประเมินสถานการณ์คืนนี้ คำสัญญาต่อจอชและลูกของผม ที่สะกิดเรื่องความติดขัดเล็กน้อยในแผนการ แก่แค่น ผมต้องหาทางจัดการกับทั้งสองเรื่องในปีหน้า

ผมจัดเรียงชิ้นส่วนชีวิตหลากหลายรูปแบบอยู่ในใจ วางแผนแต่ละฉาก ไปจนจบ ชั่งน้ำหนักข้อดีกับข้อเสีย และพิจารณาหาจุดบกพร่องของพวกมันจนกระทั่งตัดสินใจได้

“ทุกอย่างเรียบร้อยดีไหม” จอชร้องถามมาจากเก้าอี้ยาว สาวบลอนด์จูบคอเขาระหว่างที่สองมือของสาวบรูเน็ตทำควมคุ้นเคยกับพื้นที่ได้เข้มชัดของเขา

“ดี” ที่น่ารำคาญคือสายตาส่งไปหาเธออีกแล้ว เธออยู่ในห้องครัว งานอยู่กับเค้กร้านครัมเบล แอนด์ เบคที่หมดไปครึ่งหนึ่งแล้ว ผิวแทนของเธอเปล่งประกายด้วยเหงื่อจางๆ จากการเดินร่า เส้นผมสีดำก็พองอยู่รอบใบหน้า เหมือนก้อนเมฆนุ่มๆ “เรื่องที่นายขอเมื่อก็... ฉันมีความคิดดีๆ แล้ว”

---

*Fortune 500 คือ การจัดอันดับบริษัทห้าร้อยอันดับแรกของสหรัฐอเมริกา ซึ่งพิจารณาจากรายได้รวมของบริษัท โดยนิตยสาร Fortune เป็นประจำทุกปี